

Comada nazan

LAUDATIO FUNEBRIS
ILLUSTRISSIMI AC REVERENDISSIMI D. D.
D. RAYMUNDI CAMACHO,
DIGNISSIMI
QUERETARENSIS DIOECESeos OLIM EPISCOPI.

ORATIO

QUAM IN CATHEDRALI ECCLESIA

P. Ignatius Altamirano.

EJUSDEM ECCLESIAE CANONICUS,

HABUIT

VESPERASCENTE DIE VIGESIMA NONA JULII

ANNI DNI. MDCCCLXXXV.

*Magna est gloria ejus in salutari
tuo: gloriam et magnum decorem im-
pones super eum.*

Ps. XX, vers. 6.

Illme. et Rme. Domine:

Venerabile Capitulum: Auditores charissimi:

HUM quidnam in moriturorum hominum rebus, quidnam praesertim hac die haec dum mortis insignia, trophaeaeque ob oculos moestissimè obversantur, vel gloriae nomen revocare queat: cum hisce omnibus nostrae calamitatis iterum subeat imago, dolorisque vulnera vulnerere renoventur? Quid cum funere, gloriae? Quisve detur verbis et orationi locus, dum apta omnia et opportuna fletui? Anniversaria scilicet vice dum recurrit dies, quâ Parens optimus, vitae dux et magister, filiis ereptus, fidissimisque discipulis; quâ Queretarensis Ecclesia dilectissimo, simulque amantissimo fuit viduata Sponso, ac validissimo destituta praesidio; summus dumque animis

ingeminatur dolor; et quaestibus tantum lachrymisque locus: quidni dolendum? quidve gloriae aditus, aut laudationi pateat?

At qua verò, sis, gloria magnorum fuerit summa bonorum: quae vitam, quae salutem, quae robur nedum perficiat, ne tueri quidem ac conservare valeat? quae filiorum lachrymis, quae Sponsae desolatione commutabitur? Nonne sic fit, ut maximum maximo detrimento comparetur? At verò, nec ingenium, nec virtus, nec ille demum qui immortalem vitam agere decebat, mortis jacula effugient? Omnia ergo vincet mors? Quenam dabitur tanto vulneri medicina? quidve dolori tanto consolationis aut levaminis? cum beneficus, providus, vigilans, amantissimus Pater et Pastor, subito fuerit, uno momento temporis ereptus; spes denique ipsa recuperandi erepta!

Nobis autem in tantâ calamitatis aerumnâ, acerbissimo dolore confectis, praesentissimam ecce Fides consolationem affert: *Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus.* (1) Quid autem majori hominibus pretio, quidve optabilius eo, quod in conspectu Domini pretiosum?

Etsi igitur, ei qui doloris pondere obruitur, se ipsum liceat misero, suamque plangere aerumnam; neque ex eo solo Deo ingratus, aut verae fidei exsors sit habendus: at fidei ipsius sibi in auxilium accurrentis fas sit vocem contemnere? nusquam dolori modus? Ac certè: dum mortis jaculis excelsa quaeque ictu oculi dejecta; ejus dum tenebris circumfusus splendidissima nuper jam obscurata jacent; dumque universa hominum tamquam signum, in quod mors ejaculetur, propositum: terrena quisquis au-

(1) Ps. CXV, vers. 15.

cupat, vitamque enerviter ducere gestit, ejusmodi terribus spectaculo animum exuat; aut caduca jamque labentia quamdam festinet in rabiem actus arripere frustra. Isè converso, qui ad coelum oculos intendere, coelestibusque pasci delectatur: eo potius erigitur, roboratur, atque fidei lumine sibi praecunte, ad vitam ipsam, vitaeque principium, ad divina planè mysteria contemplanda rapitur! Quantumque jam mortis ipsis è tenebris lumen splendet! Nonne, vel superioribus mentibus dignum sit spectaculum intueri, ut vix dum mors exultare partâ victoriâ coepit, ipsa tandem velut umbra evanescit; vitæque non justo erepta, sed vitæ ipsius cumulata plenitudine et perfecta! Ut, qui insipientium oculis visi sunt mori, eosdem Dei gloria suo sinu exceptos recreat, ubertate inebriat, splendore circumdat! *Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus.*

Quenam autem vel ardua semita forsan, aut ignota, qua ad ejusmodi exitum perveniatur? Nonne pro Dei gloria susceptus labor, ea tuta, ac regia demonstratur via, qua solâ liceat ad vitam ingredi, nullis usquam temporum intervallis definiendam, non amplius mortis subjiendam imperio? Cum autem pro Dei gloriâ libenter laborem susceptum fortiter tulit justus, numquid aliud egisse credatur, quam omnem suam in Domino salutari gloriam reponere; ut, cum ex hac tandem fuerit morte potius, quam vitâ, feliciter ereptus, gloriâ decoretur aeternâ? Nec, amplissima quamvis, frustrabitur spe. Ipse enim, Dei afflante Spiritu, Psalmista ad Dominum alloquens, et de justo disserens, ait: *Magna est gloria ejus in salutari tuo: gloriam et magnum decorem impones super eum.* (1)

(1) Psalm. XX, vers. 6.

Ad tantum igitur christianae fidei documentum animo intendentes, Illmi. ac Rmi. D. Doctoris D. Raymundi Camacho, qui quàm egregiè Queretarensi Ecclesiae Episcopus quindecim annis praefuit, praeclarae vitae cursum, etsi, pro temporis angustia, pressim, in memoriam revocemus. Unde, et maxima in doloris nos aerumnâ consolatio recreabit; eximiumque nobis ad vitae imitationem propositum exemplar intuebimur. Illud demum ratum compertumque habebitur: Deum scilicet, quemadmodum illis verè aureis fidei et charitatis saeculis, quorum adhuc moribus quasi impressa vestigia feliciter remanent: sic nostris quoque coeteroquin miserrimis temporibus Ecclesiae suae non deesse; sed eam coelestis sapientiae sideribus fulgentiori lumine splendentibus usque decorari misericorditer providisse.

Utinam verò ità et rerum delectu, et ipsarum expositione procedere daretur feliciter, ut nec vestris auribus gravem; nec tanto Viro indignam laudationem contexerem! Quod si, pro ingenii tenuitate, et temporis angustia, ipsâ praeterea rerum ubertate, fatebor enim, deterritus, minus praestare valeam: cum id non voluntati, sed necessitati tribuendum; incomptam licet, orationem benignè, pro humanissimo vestro more, accipiatis.

DEUS, à quo omnis sapientia, rerumque hominis bonum; Deus, omnis gloriae fons et principium, ex quo verae nobilitatis splendor: id providit, ut ex iis parentibus Noster Raymundus nasceretur, qui a vitae pietatis ac Religionis laude, antiquâ morum probitate, gravitate ac simplicitate conspicui florebant. Cujus puerilis institutio, ut suavissimâ Dei providentiâ ferè contingit, optimae matris sollicitudini maximâ ex parte commissa, id ab eâ

obtinuit, quod nisi à matre christianis moribus praeclara, sperari minimè detur, aut perfici. At verò, quid non ab eâ verè forti muliere, in quâ virilis fortitudo, femineaeque suavitas et gratia ità feliciter conjuncta, ut si quid arduum, vel imperio, vel prece tantum injunctum, et illud obedienti facile sit, et istud reverenti quasi jussum? Itaque generosiori indole et praeclaro ingenio puer, optimorum parentum exemplo ac monitis se virtute vel à teneris annis exercens ad eamque virili fortitudine proludens, litteris ac scientiis informandus in patriae Provinciae Urbem primariam mittitur; et viro non minus ingenii ac doctrinae, quàm egregiae virtutis laude praeclaro, patruo nempe suo, D. Doctori D. Joanni Nepomuceno Camacho, Guadalaxariensis Cathedralis Ecclesiae Canonico, à parentibus commendatur. Cumque eum non modò ut fratris, sed etiam ut suum filium vir egregius suscepisset; cùmque tùm pro more suo, tùm etiam pro, eximiâ pueri indole, liberaliter tractasset; id illicò assequutus est, ut ejus sibi animum arctiori charitatis vinculo devinceret, eumque suū sedulum imitorem efficeret. Ut autem hisce in omnibus, tùm viri eximii, tùm pueri, tùm etiam parentum generosior indoles sese prodiderit! Hoc enim proprium sibi generosus vindicat animus, ut ad optima quaeque et ipse eniti, et alios oblectetur contendere: ut occasionem sibi oblatam arripere festinet, cùm adest; quaerere, si absit: quin etiam, ut aliis illâ sibi ultro obviante potentibus gaudeat; causamque illis offerri, et stimulos addi, et necessitatem quadamtenus imponi summopere delectetur. Cùm igitur, et parentum consilio et adhortatione; et patruo exemplo, moribus, amore et vigilantia prorsus paternâ; et ipsius pueri virili consilio id jam perspicientis, se, in optimis si enutri-

retur à puero, optimè etiam et laudabiliter in posterum vitam traducturum; Dei verò praecipuè ea disponentis nutu, omnia simul forent adeo feliciter incoepa: jam hisce auspicari licebat exitum consecuturum felicissimum.

Verum enimvero, sicut ii, qui in praedurâ exercentur palaestrâ, in hoc omni animi studio, omnique exercitacione contendunt, ut in dies ferè singulos corpori vires, robur, agilitas augeatur: ità etiam iis, qui doctrinae ac virtutis oblectantur studiis, maxima inest sollicitudo, ne momento quidem temporis ad ampliora progressus retardetur: imò, ut acriori in dies animo, menteque promptiores et expeditiores ardua quaeque vincere, et ad praefinitam sibi metam contingere valeant.

Nonne hisce Nostri Raymundi vel puerilis aetas et adolescentia fideli quasi imagine adumbratae?

Namque, ut primùm studiorum viam ingressus, ea quae alios, ut plurimùm, à progrediendo deterrent, impediunt: ille acerrimâ suâ ingenii vi facillè corripens, illius in posterum scientiae acquirendae fundamenta jacere sategat.

Humaniorum igitur studiorum curriculo feliciter emenso, in hac lingua, ità ut omnium litterarum ditissimâ, sic et nobilissimis quibuscumque studiis, majoribus et ipsis facultatibus excolendis aptissimâ, imò et necessariâ: adeo est progressus, ut cùm postea Oratio studiorum inauguralis in Seminario, et ea quae in patriâ Universitate singulis annis in Angelici Doctoris laudem proferri solita, ei fuissent commendatae, ab ipsoque habitae: ejus, tùm in dicendo vis et copia, tùm latinè loquendi peritia, omnium non modò approbaretur suffragiis, sed etiam laudibus extolleretur amplissimis.

Quid verò de reliquo studiorum tempore? Quando-

quidem ne diem unum deperire passus, in philosophicas disciplinas sedulâ exercitatione incumbens, publicasque theses singulis labentibus annis egregiè sustinens: et suis in hujusmodi palaestrâ magistris laborum fructum referebat acceptum; et sibi copiosam cognitionum segetem parabat. Quâ ad superiores disciplinas plenius et commodius accinctus, in Theologicis ità profecit, ut cùm patriâ in Universitate Theologiae Cathedra moderatore vacaret, Noster Raymundus ad illud muneris exsequendum illico ut omnium aptissimus eligeretur. Cum verò integro anni spatio se illi muneri obeundo dedidisset: in Seminario tum latinae linguae Professor, tùm Philosophiae ac Theologiae Moralis studiis moderandis praefectus: quantum et magistris caeteris, et Superioribus fuerit acceptus; quantum virtuti et scientiae sedulam sine intermissione operam navans, junioribus exemplar praelegeret: quàmque solerter, ut alumni sibi commissi ad optima quaeque assequenda contenderent, nec frustra, adlaborarint: cùm et Superiorum de eo existimatio, quibus mira vel ipsâ experientiâ ducente ad idoneos cuique muneri dignoscendos dexteritas: tùm honorificentissima de eo prolata coaevorum testimonia satis superque evincunt.

Neque his illum superbire prosperis pertimescendum. Qui, ut posteriori tempore demonstrandum erat, neque in adversis animo dejici solitus; qui non ad dexteram, non ad laevam deflectere; qui non supra se extolli, aut falsâ rerum imagine inaniter pasci; sed prudentiae viis insistere; ibique, Dei ubi nutu provisum, consistere, et quodam quasi humilitatis pondere subsidere in deliciis habebat.

Neque ideo mirari quis debeat, si, cum aliis id saepissimè contingat, ut praepeti studiorum spatia satagant

curso dimetiri, quò ignavè deinceps ac remissiùs se habentes, et saeculi illecebris capti, jamjam litteris valedixisse videantur: Noster, neque ignaviâ victus, neque inanum rerum cupiditate illectus, de iisque clariore in dies fulgens triumpho: ad sublimiora singulariter à Deo vocatus, eam omnium optimam, sibi que numquam auferendam partem eligens, à Domino, prout olim Salomon, assiduâ prece deposcebat sapientiam.

Perspiciebat scilicet sublimiori ingenio adolescens, quamvis humanarum rerum sollicitudinem, nisi veritati ac bono impensam, plurimum esse in rebus inane: adeo autem esse hominis miseram conditionem, ut quocumque se convertat, ubique insidiae, ac laquei, undecumque pericula; à quibus, vana quisquis aucupat gaudia, vanisque saeculi inhiat honoribus, difficillimè is, nec, nisi extraordinariâ opitulante gratiâ, sese expedire quiverit.

Divina igitur de statu sibi deligendo voluntas ut sibi patefieret: quantum et charitatis operibus instans, et oratione ac lachrymis deprecator assiduus! Quàm saepe, quantumque filiali prorsus amore ac reverentiâ erga Beatissimam Dei Genitricem affectus, id ab eâ enixè efflagitabat, ut in illâ omnium arduâ maximè rerum, sibi non deesset; opem imò dignanter afferret praesentissimam, sua ut sibi vota feliciter succederent! Quantum, ut id assequeretur, devotionis vi, et orationis assiduitate contendebat! Ut non immeritò illi obvenerit quod Dominus Noster Jesus Christus implicitè pollicitus est, cum ait: *Regnum coelorum vim patitur, et violenti rapiunt illud* (1). Cùmque et interiùs Dei collustrante gratiâ, et exteriùs Superiorum voce adhortante, ille se tandem ad Sacerdotale officium vocatum senserit: quâcumque de-

(1) Matth. XI, vers. 12.

num anxietate depositâ, et pro Dei gloriâ laborare exaestuans, servatis temporum intervallis ab Ecclesiâ praescriptis, ipse in Domini pace et gaudio spiritûs, maximâ priorum hominum gratulatione, Sacerdotali dignitate decoratur.

Jam verò ex eo praecipuè temporis momento, quàm potenter ejus virtutis lux intuentium animos ad suâ imitationem accenderit! Quod cùm faciliùs detur intelligi, quàm verbis explicari, id unum commemorabo. Quod cùm scilicet, dum ad Sacerdotium eveheretur, in Seminario simul Professor existeret; adeo sese utriusque muneris officiis exsequendis non modò parem, sed etiam in dies singulos aptiorem ostenderit, ut et Sacerdotum et Professorum gemma meritò haberetur.

Mox igitur gravissimo Antistitis sui iudicio idoneus inventus, qui in partem pastoralis sollicitudinis cooperator adsciretur: jam Parochus, quanta in populum sibi commissum horis ferè singulis beneficia contulerit, imò verò profuderit: quisquis ejusmodi parochialia officia, tot, tamque varia, et absolutis numeris obiri difficilia, simul ac noverit, perspiciet. Cùm Vir praeclarus, ut aliàs alia, sic tunc Pastoris munia adeo implendo solerter studuerit; ut jam in Parocho futurus, idemque egregius, Episcopus non admodum obscure prospici liceret.

At enim tantum verae sapientiae lumen, unî tantummodo Dioecesi, cùm etsi feliciter, hactenus tamen circumscriptum quasi in orbem praeluceret, non ampliùs Dei nutu concessum: quin ad ipsius Dei gloriam, in caeterarum Dioecesium bonum, novo quodam splendore coruscans, claritatis suae radios emittere oportebat. Itaque, cùm in Mechoacanensi Ecclesiâ jam diu esset, quo Magistralis Praebenda vacaret: Noster Raymundus, qui jam in